

จับตา วิกฤติ เศรษฐกิจสหรัฐ ๑ Occupy Wall Street

ดร.ฟารุก มะหะหมัด

อาจารย์ประจำศูนย์อิสลามศึกษา

มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต วิทยาเขตพัฒนาการ

เหตุการณ์ความวุ่นวายที่กำลังเกิดขึ้นในประเทศสหรัฐอเมริกาเวลานี้ ยังไม่ถึงเวลาหรือจุดเปลี่ยนที่สำคัญ แต่สิ่งที่นักเศรษฐศาสตร์ให้ความสนใจถึงขีดความสามารถในการแก้ปัญหาเศรษฐกิจของ รัฐบาลภายใต้การนำของพรรค เดโมแครต ควรตระหนักถึงปัญหาและไม่สามารถที่จะหลีกเลี่ยงกับหายนะที่ได้ก่อตัวขึ้นได้ การจัดสรรงบประมาณแผ่นดินกับสถานะหนี้สินของรัฐบาล ที่สูงถึง 14.5 trillion \$ ในปี2011 แบ่งเป็นภาคประชาชน 2.4 trillion\$ ในส่วนของเยาวชน นักเรียน สูงถึง 1 trillion \$ และมีที่คาดว่าจะเพิ่มมากขึ้น ประเทศที่นำเข้าสินค้ามากเป็นอันดับหนึ่งของโลก พฤติกรรมการบริโภคของคนสหรัฐฯก่อนข้างที่จะฟุ่มเฟือย กู้ยืมเงินมาเพื่อซื้อสิ่งอำนวยความสะดวกให้กับตนเอง

นโยบายของผู้นำคุณภาพอย่างนาย บาร์ค โอบามา กับการจัดสรรงบประมาณสัดส่วนทางสังคม เพื่อนำมาจุนเจือในเรื่องของ บำนาญ สวัสดิภาพของผู้สูงอายุ และ ความยากจน กลุ่มธุรกิจขนาดกลางและเล็กที่อยู่ในสถานะที่ยากลำบากมากที่สุดไม่สามารถที่จะสร้างอัตราการจ้างงานให้ประชาชนในระดับชั้นล่างได้

อเมริกาสร้างอัตลักษณ์ (เทรนด์) ของตัวเองตั้งแต่การสร้างประเทศแล้ว หลายสิ่งที่เขาสามารถทำได้ สงครามเวียดนามเป็นการสร้างภาพความเป็นฮีโร่ให้กับตนเอง อเมริกาเป็นประเทศที่มีความน่าสนใจอยู่ไม่น้อยการสรรสร้างสิ่งใหม่ๆขึ้นมา ผสมผสานเข้ากับผู้คนจากหลายเชื้อชาติ เป็นประเทศที่เรียกได้ว่าวัฒนธรรมที่หลากหลาย ในส่วนของความเป็นอเมริกันชน พวกเขาคงมีความภาคภูมิใจ ในประเทศของตนเอง คนอเมริกันมิได้ถูกล้อหลอมมาจากขบวนการคิดที่ถูกต้อง แต่พวกเขา เหมือนกับที่กำลังสถาปนาตัวเองเป็นต้นแบบของชนชาติอื่นๆ และพยายามที่จะหาทางทำลายในสิ่งที่ตนเองไม่มี และยังเป็นประเทศที่ซ่อนสิ่งดีๆเอาไว้อีกมากมาย ยังรวมไปถึงประชากรมุสลิมที่มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ แต่สิ่งที่ผิดพลาดแบบไม่น่าให้อภัยคงจะเป็น นโยบายต่างประเทศ ผนวกกับสงครามแย่งชิงทรัพยากรนายทุนชาวยิวที่เอาเปรียบแบบเลือดเย็น และยังรวมไปถึงความมีเสรีภาพที่ไม่มีอะไรมายึดเหนี่ยวจิตใจของพวกเขา

คำพูดที่เกินความเป็นจริงของนักการเมืองของพรรค รีพับลิกัน ถึงนโยบายการแก้ปัญหาสถานะหนี้สินที่มีจำนวนมากมีการรวมกลุ่มของคนอเมริกันที่ไม่พอใจกับการบริหารประเทศ ถึงการแก้ปัญหาเศรษฐกิจ แต่ในความเป็นจริงที่จะเข้าใจถึงแก่นแท้ของปัญหาที่มาของวิกฤติคงจะมีหลายประเด็นด้วยกันการสร้างความกระแสเพื่อให้เกิดความ โกรธแค้นรัฐบาลปลุกระดมประชาชนที่กำลังย่ำแย่

ประเด็นที่สร้างจุดสนใจมากที่สุดคือภายหลังเหตุการณ์ 9/11 รัฐบาลสหรัฐฯ ใช้งบประมาณแผ่นดินในกิจการสงครามสูงถึง 7.6 trillion \$ เป็นช่วงเวลาที่อยู่ภายใต้การบริหารของพรรครีพับลิกัน นาย จอร์จ บุช เป็นผู้นำในเวลานั้น นโยบายสงครามในอิรัก อัฟกานิสถานจะนั้นแล้ว หายนะทางเศรษฐกิจของประเทศสหรัฐฯ มิได้เกิดขึ้นจากรัฐบาลของนายโอบามา จากที่หลายคนเข้าใจ

ถ้าจะมองย้อนหลังไปนับตั้งแต่ ปี1965 หรือเมื่อประมาณ40ปีที่แล้ว รัฐบาลสหรัฐฯ มีนโยบายให้ชนชั้นล่างและกลุ่มชนผิวดำชาวอเมริกันที่เรียกว่า black and Latino middle class สร้างแหล่งงานเพื่อให้ประชาชนนั้นมีรายได้ แต่ในช่วงเวลาปัจจุบันคงเป็นเรื่องยากที่จะทำ ปัญหาที่กำลังลุกลามอย่างรวดเร็วของธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ที่ไม่มีราคา ในช่วงปี2005-2008 ทรัพย์สินของคนอเมริกันจำนวน 8 % ถูกยึด คนอเมริกัน ประมาณ 5 % ไม่มีที่อยู่อาศัย

การเดินขบวนอย่างต่อเนื่องทวงถามคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้ของผู้นำสหรัฐฯ อย่างนายโอบามา คำพิจารณาถึงข้อโต้แย้งของชนชั้นปกครองในรัฐบาลวอชิงตันเป็นเรื่องยากที่จะตอบคำถามประชาชนของ

ตัวเองสถานภาพของชนชั้นกลางในประเทศสหรัฐฯมีความยากลำบากมากยิ่งขึ้นอัตราการทำงานสูงมากขึ้นเรื่อยๆ

คะแนนนิยมรัฐบาล เดโมแครต เริ่มที่จะเสื่อมถอยลดลง สกุดเงินดอลลาร์ของสหรัฐฯจะอ่อนกำลังลงอย่างต่อเนื่อง กลุ่มคนอเมริกันที่มีฐานะร่ำรวยหรือชนชั้นสูงคิดแล้วมีจำนวนไม่มาก ความไม่เสมอภาคช่องว่างทางสังคมได้ปรากฏขึ้นอย่างชัดเจน อเมริกาเป็นประเทศที่นายทุนมีอำนาจเหนือกว่าสถาบันรัฐ

เมื่อความขัดแย้งทางเศรษฐกิจกำลังเดินมาถึงทางตัน ประเทศที่มีพลังอำนาจในการจัดการตามสิ่งที่ต้องการ แต่ในเวลาเดียวกัน ความยากจน ความหิว ความสะอึกสะอื้นที่เคยมีในอดีตคงจะไม่มีอีกแล้ว คนอเมริกันหลายต่อหลายคนรับไม่ได้กับเหตุการณ์ปัจจุบัน เพียงแต่รอเวลาให้ถึงขีดสุดเท่านั้นเอง

การสร้างกระแสปลุกเร้าทางการเมืองของกลุ่มอนุรักษ์นิยม Tea party ที่มีพฤติกรรมต่อต้านรัฐบาล และถูกสร้างกระแสให้มีอิทธิพลในสังคมของคนอเมริกันเป็นความจริงที่ปรากฏขึ้น พวกเขามีได้เดินขบวนต่อต้านสงครามต่อต้านความรุนแรง กลุ่มเคลื่อนไหวเช่นนี้เคยมีขึ้นมาแล้วในสหรัฐฯ อย่างเช่น ในยุค 60 มีการเดินขบวนประท้วงต่อต้านสงครามเวียดนาม

เหตุการณ์เดินขบวนประท้วงในครั้งนี้ มีหลายสิ่งที่ยังชี้ถึงการให้การสนับสนุนจาก พรรคฝ่ายค้านของสหรัฐฯอย่าง ริพับลิกันเพื่อเป็นการดึงคะแนนเสียงกลับคืนมาก่อนที่จะมีการเลือกตั้งใหม่ ถ้าเรามองในภาพแห่งความเป็นจริงสถานะของประเทศอยู่ในสภาพเช่นนี้ใครจะเป็นรัฐบาลคงจะไม่ต่างกัน นโยบายของริพับลิกัน ค่อนข้างที่จะรุนแรงตั้งแต่ บุชผู้เป็นพ่อ มาสู่ลูก จะต่างกับเดโมแครตที่จะเน้นการเจรจาทางการทูต อาจจะเบาวกันสักนิด จะเห็นความต่างได้ชัดเจน โอบามา จะคล้ายกับอดีตผู้นำสหรัฐฯ อย่างนาย บิล คลินตัน

จนมาถึงวันที่ 4 ตุลาคม 2554 ประชาชนสหรัฐฯ ประมาณ สองแสนคน เข้ายึดพื้นที่สำคัญ ถึง 147 จุดทั่วประเทศเพื่อเป็นการกดดันรัฐบาล เสียงที่ดังกึกก้องถึงการเรียกร้องสิ่งที่เขาต้องการ มันคงมิได้เกิดขึ้นบ่อยครั้งในประเทศนี้ สื่อการบริโภคมวลข่าวสารที่เข้าถึงคนอเมริกัน คงจะเป็นแฟชั่นตามกระแสออกมาเรียกร้องกันโดยทั่วไป คล้ายกันที่ ประชาชนอียิปต์ ยึด จัตุรัส ทริสแควร์ ในบางพื้นที่ อย่าง โอคแลนด์ ในรัฐแคลิฟอร์เนีย เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยยังแก๊สน้ำตาเข้าสลายฝูงชนเลขที่เดียว เหตุการณ์แบบนี้มันได้เกิดขึ้นจริงในประเทศสหรัฐอเมริกา

สิ่งที่ปรากฏให้เห็นคงเป็นภาพที่ดูแล้วช่างแสนสาหัส เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับคนอเมริกันการเผชิญหน้ากันระหว่างตำรวจกับคนระดับล่างที่ยากจน ความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจในประเทศ 9.1 % ของจำนวนประชากรที่อยู่ในสถานะ ที่ว่างงาน การเดินขบวนประท้วงเพื่อระบายความคับอกคับใจ เป็นเรื่องที่ตั้งคมอเมริกันต้องยอมรับ ชาวชนหนุ่มสาวอเมริกัน แสดงความรังเกียจ เป็นเพราะตัวเองต้องอด ไม่มีเงินไม่ต้องการจ่ายภาษีให้รัฐ ความภาคภูมิใจที่เรียกตัวเองว่าดินแดนแห่งเสรีภาพ เมื่อประเทศขาดความสมดุล คนอเมริกันในปัจจุบันให้ความสำคัญกับชีวิตน้อยลงหรือแทบจะไม่มีเลย รายได้ไม่พอรายจ่าย มีเพียงไม่กี่อาชีพที่ใช้ชีวิตแบบมีความสุข การเดินขบวนประท้วงยังคงมีอยู่ การสร้างสถานการณ์เช่นนี้ไม่ได้ส่งผลดีอันใดเลย ประชาชนคงจะทำได้ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ แคมป์ต้องตกเป็นเครื่องมือทางการเมืองของกลุ่มพรรคฝ่ายค้าน อย่าง ริพับลิกันแบบไม่รู้ตัว

300ปี ของประเทศสหรัฐฯคงไม่น่าจะเกิน สี่ชั่วอายุคน นับตั้งแต่ประวัติศาสตร์การสร้างชาติอเมริกา ความขัดแย้งภายในที่เคยเกิดขึ้น คงจะเป็นเรื่องการแบ่งแยกสีผิว ประเทศที่มีการเจริญเติบโตแบบรวดเร็ว ก็พร้อมที่จะก้าวลงจากตำแหน่ง ได้เช่นกัน

แต่ในความเป็นจริงในโลกของทุนนิยม หรือสังคมนิยม ก็ให้ความทุกข์และความสุขสำราญกับชีวิตได้ไม่ต่างกัน แนวคิดแบบทุนนิยมคงจะเข้าใจถึงความต้องการของมนุษย์บางกลุ่ม เรียกได้ว่า ความโลภนั้นสามารถที่จะให้มนุษย์บางคนนั้นเข้าถึงจินตนาการ !!!....???

ข้อมูลจาก The Frontline Magazine India.

News week Magazine USA